

Nieuwe schilderijen van Hadrien Loumaye

Ik ontmoette Hadrien Loumaye (°1999) voor het eerst op 22 september 2022. Hij vertelde minimale schilderijen te willen maken die, zonder figuratief of anderszins 'expressief' te zijn, toch konden getuigen van zijn aanwezigheid, toch een spoor konden zijn van zijn persoonlijkheid, zijn aandacht, zijn bestaan.

Vandaag kunnen we zulke schilderijen zien in zijn derde of vierde solotentoonstelling. Ongelooflijk hoeveel werk hij het voorbije jaar heeft verzet, gestaag groeiend. Hij maakte muurschilderingen, schilderijen op heel grote, middelgrote en kleine doeken, tekeningen, sculpturen en een boek. En hij maakte zijn droom waar. Eerst door schilderijen van bloemen te abstraheren, dan door bepaalde gestes uit te proberen op groot formaat. ('Hij danst,' zegt Victoria Parvanova.)

De nieuwe schilderijen zijn schijn-monochromen die samengebracht worden in composities van twee of vier schilderijen. De meeste koppels vormen de letter P, al dan niet ondersteboven of gespiegeld.

Door twee doeken van verschillend formaat aan elkaar vast te hechten (en ze soms naast een ander koppel te tonen), versterkt Loumaye hun verschijning, hun persoonlijkheid, hun relatie, een beetje zoals het werk *Untitled (Perfect Lovers)* (1987-1990) van Félix González-Torres : twee klokken die elkaar raken en bijna dezelfde tijd aanduiden. Een minimale tour de force met maximaal opgeroepen tederheid. Kijkend naar de vierdelige werken denk je aan Mondriaan, zonder dat er enige poging gedaan wordt naar deze schilder en zijn werk te verwijzen. We ontmoeten een nieuwe manier voor het scheiden van 'colourfields'. Komen we dichterbij, dan zien we echter dat er veel meer gebeurt dan onze eerste bevindingen laten vermoeden.

De schijnbaar monochrome kleurvelden blijken te bestaan uit brede gestes met sterk verdunde acrylverf van hoge kwaliteit. De schijnbaar willekeurige overlappingsen van deze transparante, kleurvelden (opgezogen door het onbehandelde doek) zorgen voor een verschillende pigmentatie. Hier en daar zien we dikkere sporen, die naar voren treden en een picturale diepte oproepen. Soms vinden we in het bijbehorende schilderij soortgelijke sporen, zodat er een vrije verwantschap ontstaat. De kleuren zijn verwant met de primaire en secundaire kleuren, maar niet zonder variatie. Koningsblauw wordt hemelsblauw, wordt mist, wordt misschien zelfs landschap. Op een geel doek herkennen we enkele sporen van geel oker. Minieme accidenten. Sporen van passages.

Loumaye vertelt over de werken *Factum I* en *Factum II* (1957) van Robert Rauschenberg twee werken die op elkaar lijken, waarin de kunstenaar bepaalde 'gestes' herhaald heeft, waardoor ze hun 'expressieve' karakter verliezen en zich tonen als een louter handeling met verf die een bepaalde picturale ruimte schept.

Zo kunnen we ook naar deze schilderijen kijken: vruchten van een reeks handelingen die elkaar hebben teweeggebracht. En dit in een wereld van grote tederheid, aandacht en precisie, vrij van controle en dwaze doelgerichtheid, ademend, vrij, lichtvoetig en toch raak.